

मांजराची वरात

लेखिका : वेंन्डा गॅग
हिंदी रुपांतर : अरविंद गुप्ता
मराठी रुपांतर : शोभा भागवत

भारत ज्ञान विज्ञान समुदाय

पुस्तकाचे नाव : मांजरात्री वसंत
लेखिका व चित्रकार : वैंडा गेंग
हिंदी रूपांतर : अरविन्द गुप्ता
मराठी रूपांतर : शोभा भागवत
निर्मिती सहाय्य : दिनानाथ मनोहर
संपादन : विनया देशपांडे

जवाआं/म-३६

प्रकाशन : सप्टेंबर १९९९

अक्षर जुळणी : गणेश कांबळे

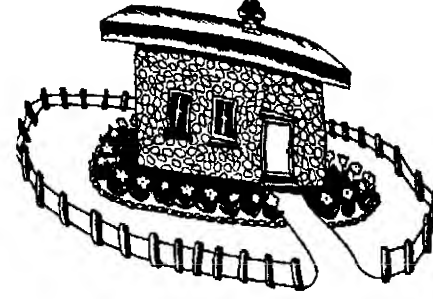
मूल्य ३ रूपये

नववाचकांसाठी भारत ज्ञान विज्ञान समितीतर्फे
राष्ट्रीय साक्षरता मिशनच्या सहकार्याने देशभर
चालवल्या जात असलेल्या 'जनवाचन आंदोलन'
मोहिमेसाठी प्रकाशित

प्रकाशन : दत्ता देसाई
राज्य सचिव, भारत ज्ञान विज्ञान समुदाय (महाराष्ट्र)
अक्षय, २१६, केळकर रस्ता, नारायण पेठ, पुणे-४११०३०.
फोन : ०२०-४४५६६९४
मुद्रण स्थळ : महाराष्ट्र सहकारी मुद्रणालय, पुणे-४११००४.

मांजराची वरात

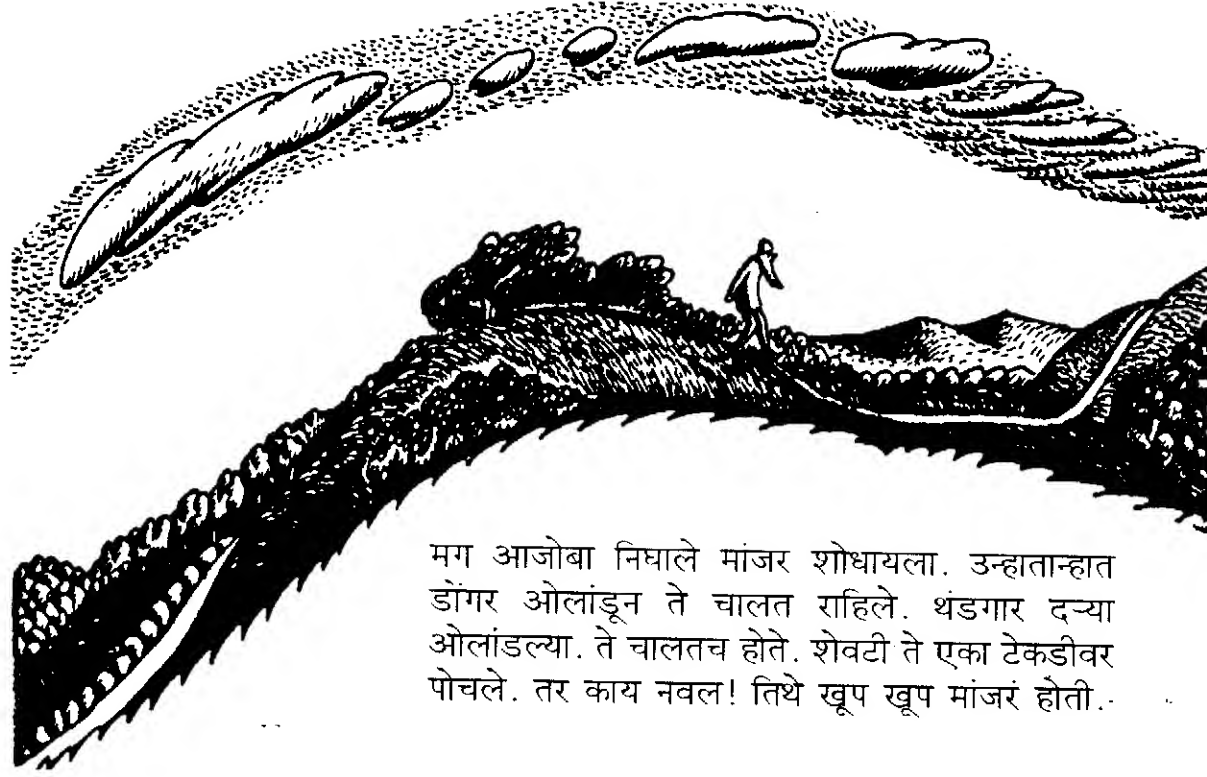
खूप खूप वर्षांपूर्वीची ही गोष्ट आहे.
एक खूप म्हातारे आजोबा होते.
आणि एक आजी होत्या.
ते एका छानशा घरात रहात असत.

दरवाजासमोरची जागा सोडली तर
भोवताली फुलांची सुंदर बाग होती.
तरी ते आजी-आजोबा थोडे उदास होते.
त्यांना खूप एकटं एकटं वाटायचं.

एकदा आजीबाई सुस्कारा टाकून म्हणाल्या,
"आपल्याकडे घरात एखादं मांजर असतं तर!"
"मांजर?" आजोबा म्हणाले.
"हो ना. एक छान, छोटी, मऊमऊ मांजर!" आजीबाई म्हणाल्या.
"मी तुझ्यासाठी नक्की एक मांजर आणीन," आजोबा म्हणाले.

मग आजोबा निघाले मांजर शोधायला. उन्हातान्हात
डोंगर ओलांडून ते चालत राहिले. थंडगार दऱ्या
ओलांडल्या. ते चालतच होते. शेवटी ते एका टेकडीवर
पोचले. तर काय नवल! तिथे खूप खूप मांजर होती..

इकडे मांजर, तिकडे मांजर
जिकडे पहाल तिकडे मांजर
लहान मोठी चिल्ली पिल्ली,
म्याँव म्याँव करती सगळी.

‘वा वा!’ आजोबा आनंदाने म्हणाले, ‘आता मी सर्वात
छान मांजर निवडीन, आणि घरी घेऊन जाईन.’

त्यांनी एक
मांजर निवडलं.
त्याचा रंग
पांढरा होता.
आजोबा जायला निघाले
तेवढ्यात त्यांना
आणखी
एक काळं-पांढरं
मांजर दिसलं.
ते पण आधीच्या
मांजरा इतकंच
सुंदर होतं.
आजोबांनी
त्याला पण
उचलून घेतलं.

तेवढ्यात त्यांना एक गुबगुबीत पिवळसर रंगाचं मांजर
दिसलं. ते पण
दिसायला
सुंदर होतं.
आजोबांनी
त्याला पण
बरोबर घेतलं.
त्यांना कोपऱ्यात
आणखी एक
मांजर दिसलं.
या मांजराला
पण सोडून
त्यांना जाववेना.
मग आजोबांनी
त्याला पण
जवळ घेतलं.

सगळ्या मांजरांना घेऊन आजोबा
निघाले, तर त्यांना एक छोटं मांजराचं
पिल्लू दिसलं.
ते छान काळं काळं होतं.
फारच सुंदर दिसत होतं.
आजोबा मनाशी म्हणाले,
"याला सोडून कसा जाऊ मी?"
आणि त्यांनी त्यालापण
उचलून घेतलं.

त्यांना आणखी एक मांजर दिसलं.
त्याच्या पाठीवर तर चित्याच्या
पिल्लाच्या पाठीवर असतात तसे
पिवळे, भुरे पट्टे होते.
'याला तर घेऊन गेलंच पाहिजे',
आजोबा म्हणाले, आणि त्या
मांजराला पण त्यांनी बरोबर घेतलं.

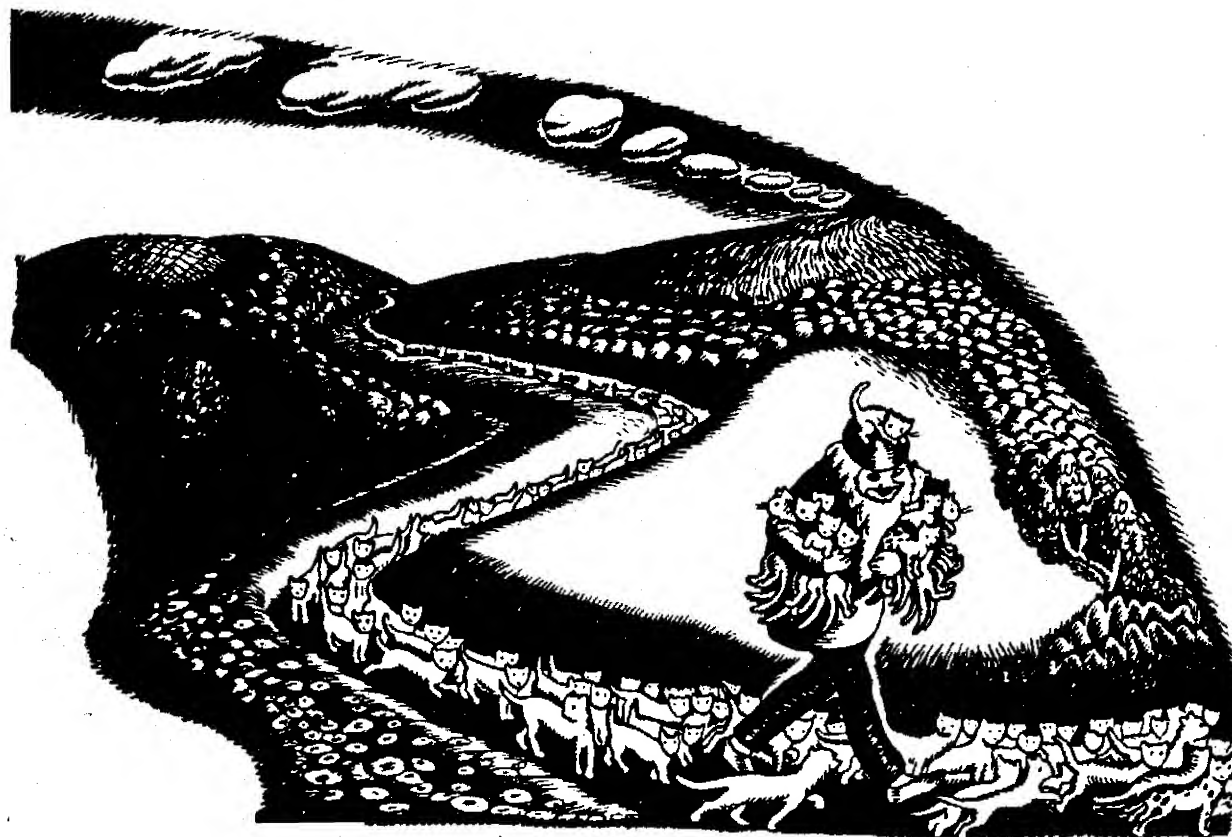

असंच होत राहिलं. आजोबा जेव्हा
जेव्हा कुठे बघायचे, तिथे एक
सुंदर मांजर त्यांना दिसायचं. मग
ते त्याही मांजराला बरोबर घ्यायचे.
शेवटी याचा परिणाम असा झाला
की सर्वच मांजरं आजोबांबरोबर
यायला निघाली.

आजोबा परत घराकडे जायला निघाले. उन्हातान्हातून डोंगरावरून. थंड दऱ्या पार करून ते चालत राहिले. त्यांना आजीबाईंना ही सगळी सुंदर मांजरं दाखवायची होती ना!

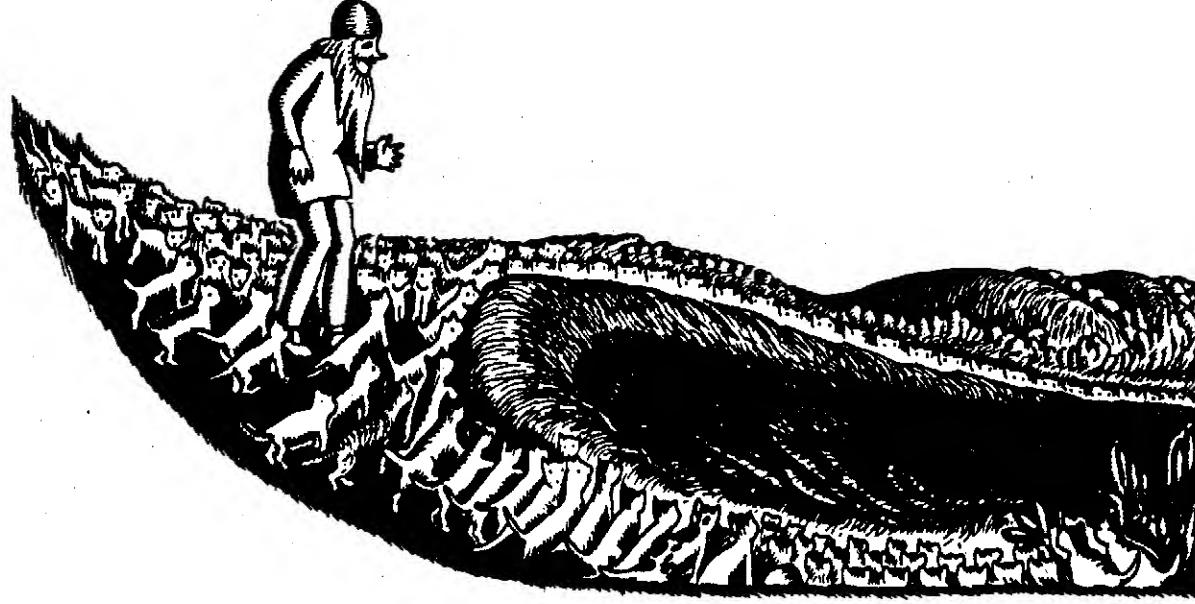
त्या हजारो, लाखो, कराडो मांजरांना आजोबांच्या मागेमागे जाताना बघून फार गंमत वाटत होती.

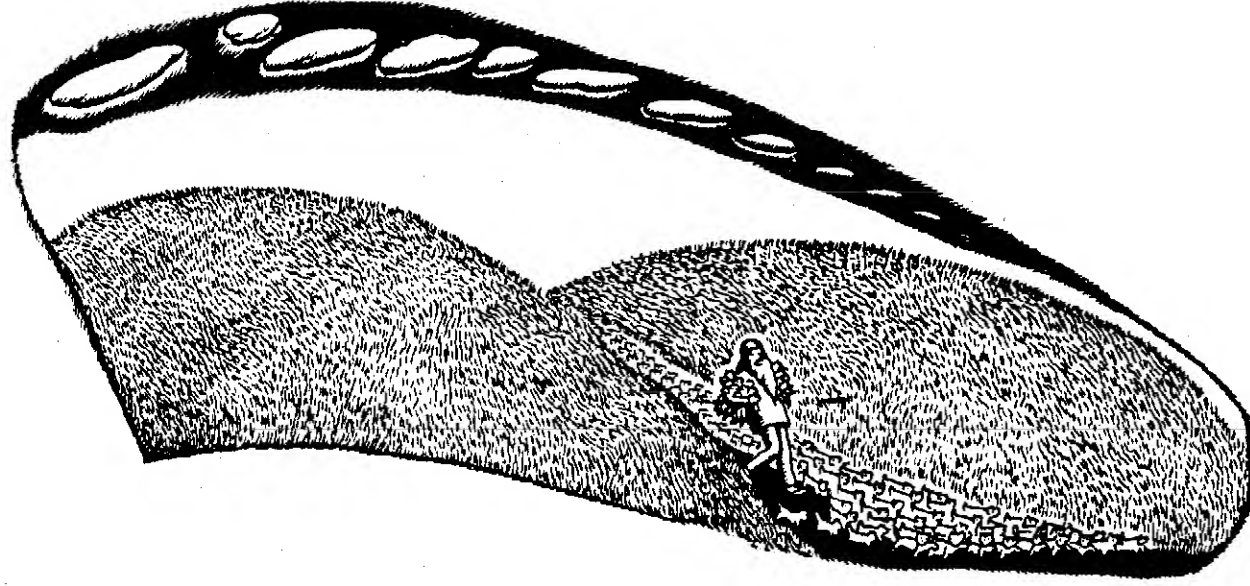

ती सगळी मांजरांची वरात एका तळ्यापाशी पोचली.
"म्यांव म्यांव. आम्हाला तहान लागलीय, "
ती हजारो लाखो करोडो मांजरं म्हणाली.

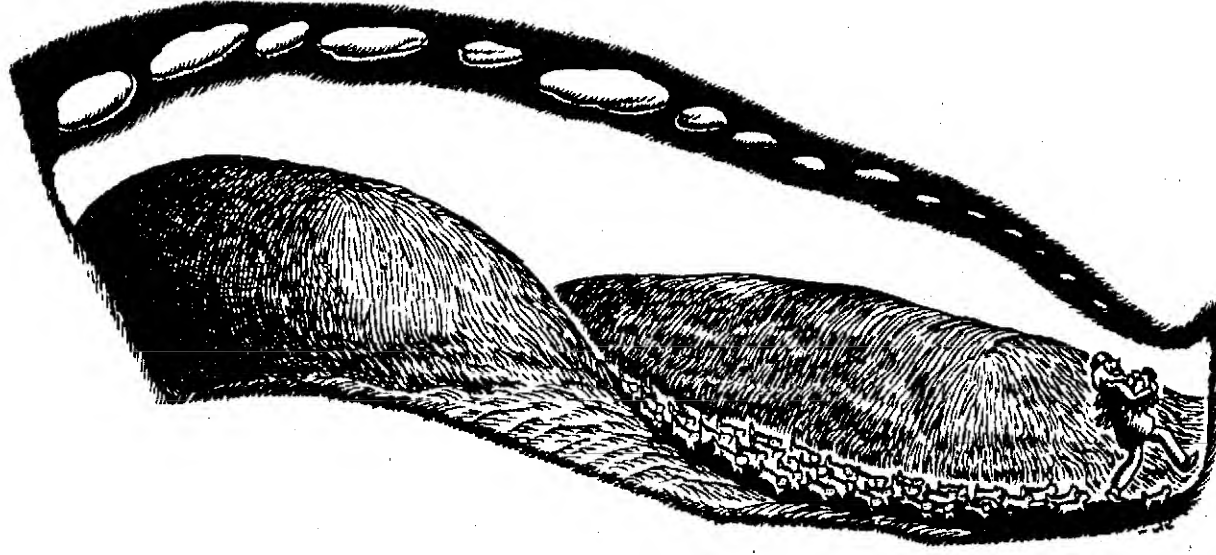
'काही काळजी करू नका. इथे हवं तेवढं भरपूर पाणी आहे,' आजोबा म्हणाले. प्रत्येक मांजराने पाण्याचा एकेक घोट प्यायला, तर काय! पाण्याचा तलाव रिकामाच होऊन गेला.

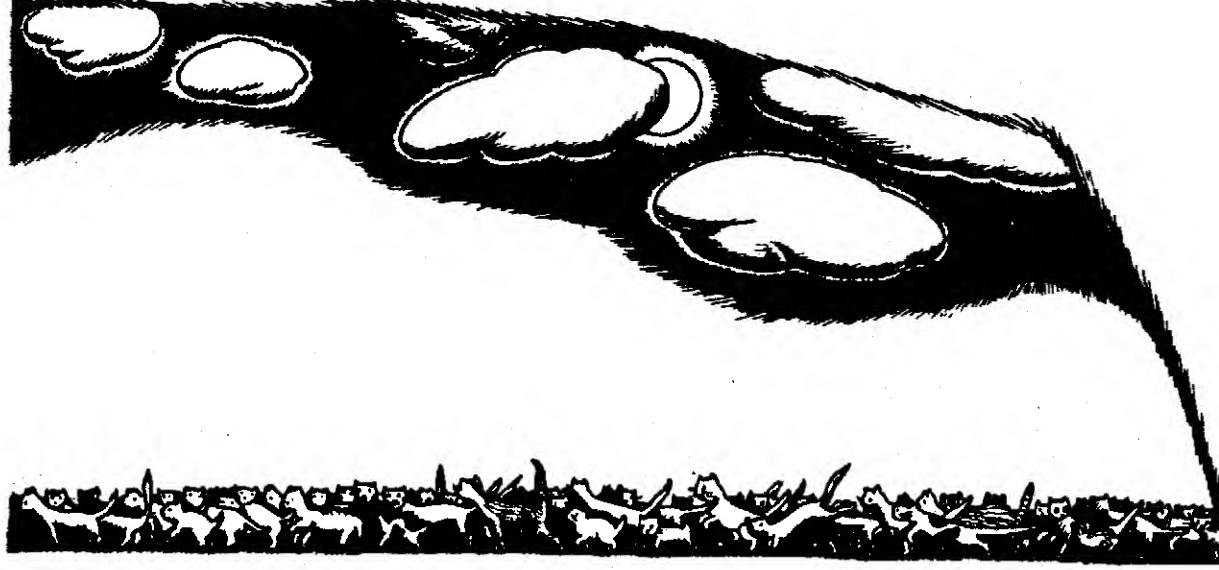
'म्यांव म्यांव! आता आम्हाला भूक लागलीय,'
एकदम ती सगळी हजारो लाखो करोडो मांजरं ओरडली.

'या टेकडीवर खूप कोवळं कोवळं गवत आहे'
आजोबा म्हणाले. प्रत्येक मांजराने गवताचं
एकेकच पातं खाल्लं, तर टेकडीवरचं सगळं
गवत फस्त झालं.

थोड्याच वेळात ते घराजवळ पोचले. आजीबाईनी त्यांना घरातून पाहिलं. त्या एकदम ओरडल्याच, 'अरे! हे काय केलं तुम्ही! मी तर फक्त एक छोटसं मांजर मागितल होतं आणि इथे तुम्ही तर मांजरांची वरातच घेऊन आलात!'

इकडे मांजर, तिकडे मांजर
जिकडे पहाल तिकडे मांजर
लहान मोठी चिल्ली पिल्ली,
म्यांव म्यांव करती सगळी.

"अहो s या एवढ्या ढीगभर मांजरांना आपण खायला-प्यायला कसे घालणार?" आजीबाई चिंतेने म्हणाल्या, "ही तर आपलं सगळं घरच खाऊन टाकतील."

आजोबा म्हणाले, "अरेच्या! मी तर त्याचा काही विचारच केला नाही."

"आता काय करावं बरं?"

आजीबाईंनी खूप विचार केला आणि त्या म्हणाल्या, 'मला एक युक्ती सुचली आहे. आपण या मांजरांनाच निर्णय घ्यायला सांगू. त्यांनाच ठरवू दे कोणी इथे रहायचं ते.'

"ठीक ठीक," आजोबा म्हणाले. त्यांनी सगळ्या मांजरांना एकत्र बोलावलं आणि विचारलं, 'तुमच्यात सर्वात सुंदर कोण आहे?'

"मी आहे!"

"नाही, तू नाहीस. मी."

"मी, मी," हजारो लाखो करोडो मांजरं एकदम भांडायला लागली. कारण प्रत्येकाला वाटत होतं आपणचं सुंदर आहेत!

- मग सगळ्या मांजरांचं हे SS भांडण जुंपलं.

ती सगळी मांजरं एकमेकांना
ओरबाडायला लागली. मारायला
लागली. सर्वांचा एवढा मोठ्ठा
आवाज होत होता की, आजी
आजोबा बिचारे धावत धावत
घरात जाऊन बसले. त्यांना हे
भांडण मुळीच आवडलं नाही.
थोड्यावेळाने बाहेरचा आवाज बंद
झाला. पाहिलं तर एकही मांजर
दिसेना.

"मला तर वाटतं
सगळ्या मांजरांनी एकमेकांशी भांडून
एकमेकांना पळवून लावलेलं दिसतयं!"
आजीबाई म्हणाल्या. "काय बाई भांडकुदळ
मांजरं!" आजोबा तेवढ्यात म्हणाले, "इकडे
बघ जरा." उंच गवतात एक छोटसं
घाबरलेले मांजराचं पिल्लू बसलं होतं.
त्यांनी तिथे जाऊन त्या पिल्लाला उचलून
घेतलं. ते बिचारं फारच बारीक होतं.

"बिच्चारं!छोटुकलं पिल्लू" आजीबाई म्हणाल्या. "अरे पिल्लूल्या," आजोबांनी विचारलं, "त्या सगळ्या भांडकुदळ मांजरांच्या तावडीतून तू कसा वाचलास रे? त्यांनी तुला कसं नाही खाऊन टाकलं?" ते मांजराचं पिल्लू म्हणालं -

"मी तर काय, एक छोटंसं पिल्लू! जेव्हा तुम्ही विचारलंत की कुठलं मांजर सर्वात सुंदर आहे? तेव्हा मी गप्प राहिले. काहीच बोलले नाही. त्यामुळे माझ्याकडे कुणी लक्ष पण दिलं नाही आणि माझ्याशी कुणी भांडलं पण नाही."

आजीबाई आणि आजोबा त्या
पिल्लाला घेऊन घरात गेले.
आजीबाईंनी त्याला गरम
पाण्याने छान अंघोळ घातली.
ब्रशने त्याचे मऊमऊ केस
विंचरले.

रोज त्या पिल्लाला ते दूध देऊ लागले.
लवकरच ते पिल्लू छान मोठं गुबगुबीत झालं.

आजीबाई म्हणाल्या, "मिळालं बुवा आपल्याला सुंदर मांजर." आजोबा म्हणाले, "हे जगातलं सर्वात सुंदर मांजर आहे. मी एवढी हजारो-लाखो-करोडो भांडकुदळ मांजरं पाहिली, पण त्यांच्यापैकी कुणीच या मांजरा इतकं सुंदर नव्हतं."

जन वाचन आंदोलन

भारत ज्ञान विज्ञान समुदाय
मूल्य तीन रुपये

ग्रंथ आमुचे साथी, ग्रंथ आमुच्या हाती
ग्रंथ उजळती अज्ञानाच्या अंधाराच्या राती
या ग्रंथाच्या तेजामधुनी जन्मा येते क्रांती
ग्रंथ शिकवती माणुसकी अन् ग्रंथ शिकवती शांती
निराश जीवा धीर देउनी पुढे घेऊनी जाती
ग्रंथ आमुचे साथी, ग्रंथ आमुच्या हाती
ग्रंथ उजळती अज्ञानाच्या अंधाराच्या राती

पुस्तकातल्या सुंदर गोष्टी, सुंदर सुंदर गाणी
पुस्तकातुनी बालकवींची भेटतसे फुलराणी
तारे, वारे, झरे, पाखरे यांचे हे सांगाती
ग्रंथ आमुचे साथी, ग्रंथ आमुच्या हाती
ग्रंथ उजळती अज्ञानाच्या अंधाराच्या राती

वाचन आहे प्रवास सुंदर, नव्या नव्या ज्ञानाचा
इतिहासाचा, साहित्याचा आणि विज्ञानाचा
नव्या जगाचे नव्या युगाचे प्रकाश गाणे गाती
ग्रंथ आमुचे साथी, ग्रंथ आमुच्या हाती
ग्रंथ उजळती अज्ञानाच्या अंधाराच्या राती

मंगेश पाडगावकर